

עפ"ת 46805/11-15 - עופר בראמי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 46805-11-15 בראמי נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת עמיתה ק. רג'ניאנו
המערער	עופר בראמי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפני ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בימ"ש השלום לתעבורה בפתח-תקווה (כב' השופטת רות רז) בת"פ 9994-08-13 מיום 8.10.15, במסגרתו הורשע המערער בעבירות של נהיגה בשכרות מכוח סירוב, סטייה מנתיב נסיעה, נהיגה ברשלנות וגרימת נזק.

המערער נדון לעונשים הבאים:

1. 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים.
2. פסילת רישיון הנהיגה למשך 32 חודשים (בניכוי שני חודשי פסילה מנהלית).
3. 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.
4. קנס בסך ₪ 2,000 או 20 ימי מאסר תמורתו.

כתב האישום

2. נטען בכתב האישום כי בתאריך 3.1.13 בשעה 23:48 לערך, נהג הנאשם (המערער) ברכב פרטי מ.ר. 1495063 בכביש מס' 4 לכיוון דרום, בנתיב הנסיעה הימני. בסמוך לק"מ ה-90 סטה הנאשם מהנתיב הימני שמאלה והתנגש ברכב פרטי תוצרת שברולט נהוג ע"י שריקי ישראל (להלן: הנהג המעורב) אשר נסע בנתיב השמאלי במקביל לנאשם. כתוצאה מההתנגשות בין שני הרכבים סטה רכב הנאשם שמאלה ופגע במעקה בטיחות בצידו השמאלי של הכביש. כתוצאה מהתאונה ניזוקו כלי הרכב ונחבלו הנאשם, נוסע ברכבו והנהג המעורב.

נטען כינאשם נהג את הרכב כשהוא שיכור, מכוח סירובו להיבדק לפי דרישת שוטר.

בגין כך יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

1. סטייה מנתיב נסיעה - עבירה בניגוד לתקנה 40 לתקנות התעבורה.
2. נהיגה ברשלנות - עבירה בניגוד לסעיפים 62 (2) ו- 38 (2) לפקודת התעבורה.
3. גרימת נזק - עבירה בניגוד לתקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה.
4. נהיגה בשכרות - עבירה בניגוד לסעיף 62 (3), 39 א, 64 (ב) לפקודת התעבורה.

הכרעת הדין של בית משפט קמא

4. **האחריות לתאונה** - בימ"ש קמא קבע שהמערער גרם בנהיגתו הרשלנית לתאונה. בימ"ש קמא העדיף את עדותו המקצועית של הבוחן על פני גירסתו של המערער. מסקנה זו של בהמ"ש מבוססת על העדויות הבאות:

(1) עדויות של בוחן התנועה (ע.ת. 2) רס"ב מיכאל סטויאנובסקי (להלן הבוחן), לרבות צילומים ודוחות שהגיש (ת/2, ת/3, ת/4). הבוחן שלל את טענת המערער שהתאונה נגרמה כתוצאה מתקר בצמיג, שנגרם עובר לתאונה. כעולה מעדותו המערער סטה מהנתיב הימני בו נסע לנתיב השמאלי, פגע עם החלק האחורי של רכבו ברכב שברולט שנסע משמאלו, במקביל אליו ובהמשך סטה שמאלה והתנגש עם חזית צד ימין של רכבו במעקה בטון, וכתוצאה מכך נגרם הנזק לצמיג. הבוחן ציין כי בזירת התאונה לא נמצאו סימנים המצביעים על כך שהתקר בצמיג נגרם לפני התאונה.

והוסיף, כי אם היה ממש בטענת המערער לגבי התקר בצמיג, הרכב היה סוטה ימינה ולא שמאלה כפי שאכן קרה. הבוחן ציין כי בנסיבות אלה, לא היה צורך לשלוח את הצמיג לבדיקה.

(2) עדויות של הנהג המעורב - על פי עדותו הוא נסע בנתיב השמאלי והמערער נסע בנתיב הימני. הוא ראה במראה את רכב הטויוטה של המערער עוקפת במהירות. המערער לא הספיק "לחתוך" ופגע בו בכנף הימנית ונכנס בקיר בצד שמאל.

(3) גרסת המערער - בימ"ש קמא פירט בהכ"ד הגרסאות השונות, שמסר המערער לגבי קרות התאונה ודחה טענתו לגבי תקר בצמיג.

בהזדמנות הראשונה לאחר התאונה, בשיחה עם הנהג המעורב המערער אמר לו שהגיע מאירוע מבלי שאמר דבר לגבי תקר בצמיג.

השוטר דמטרי פין (ע.ת 1) שהגיע לזירת האירוע, רשם, בזירת האירוע, את גרסתו הראשונה של המערער (ת/1). המערער מסר כי נסע בנתיב ימני ורכב שנסע בצד שמאל פתאום בלם והוא נכנס בו. המערער לא טען דבר לגבי תקר בצמיג.

בת/7 (הודעת המערער במשטרה שנמסרה 3 ימים לאחר התאונה) התייחס המערער לראשונה לטענה של תקר בצמיג ומסר כי הרגיש תקר בגלגל בצד ימין ואז ניסה לייצב את המכונית, בין 80 - 90 קמ"ש ו"הרגשתי כמו תקר בגלגל".

לעומת זאת בעדותו בבהמ"ש מסר ששמע את הפיצוץ בצמיג וממש באותה שנייה שזה קרה הרכב פגע ברכב השני, סטה שמאלה, נתן נגיעה ברכב אחר ואז הסתחרר (פרוטוקול עמ' 20 שורות 18 - 19). הוא הוסיף בעדותו כי הצמיגים של הרכב לא היו תקינים ויומיים לפני התאונה היה צריך להחליף את הצמיג שהתפוצץ אך לא עשה זאת (פרוטוקול עמ' 20 שורות 14-16). (הבוחן שלל את הטענה שהצמיגים לא היו תקינים)

בחקירה נגדית, העיד "הרכב שלפניי בלם בפתאומיות וזה מה שגרם לתאונה" (עמ' 23 שורה 1).

עבירת השיכרות

5.

בימ"ש קמא לא נתן אימון בעדות המערער וקבע על סמך העדויות והנתונים שבאו בפניו כי בפועל המערער סירב לבצע את בדיקת הנשיפה, למרות שנתן הסכמה מילולית לבצוע הבדיקה וחתם על הטופס.

בימ"ש קמא דחה טענתו של המערער שלא הכשיל את הבדיקה כי לא הצליח לתת מספיק אויר כדי להשלים את הבדיקה, ומשכך לא היה מקום לקבוע שהמערער סירב לבצע את הבדיקה.

בימ"ש קמא, דחה את הטענה כי הרישום בת/9 (דין וחשבון על בדיקת שכרות באמצעות ינשוף) "לא ניתן להשלים את הבדיקה מהסיבה הנהג לא מצליח לתת אויר", שרשם מפעיל הינשוף, משמעו שהמערער ניסה לתת אויר אך לא הצליח מסיבות שאינן תלויות בו.

בימ"ש קמא קיבל את ההסבר של מפעיל הינשוף, שהכוונה במילים "לא הצליח" היא שהמערער לא נתן מספיק אויר לצורך ביצוע המדידה (עמ' 10 שורות 28-29).

בימ"ש קמא דחה את ההסברים שנתן המערער לשאלה מדוע לא נשף מספיק אויר וציין כי כבר בעת בדיקת הנשיפון הוא לא הצמיד את שפתיו לפיה ולא נתן מספיק אויר.

בימ"ש קמא קבע כי טענת המערער לגבי מחלת האסטמה, הייתה סתמית ולא הובאה כל ראיה להוכיח זאת. המערער לא החזיק ברשותו משאף (לא בעת התאונה ולא בבהמ"ש) ולא הציג מסמך רפואי. זאת ועוד, על פי עדויותיהם של עת/1 ועת/2 הם לא ראו שהוא התקשה לנשום.

הסבר נוסף שנתן המערער לכישלון בדיקת הנשיפה, היה שכתוצאה מפתחת כרית האוויר ברכב לאחר התאונה

הוא קיבל מכה בחזה ומשום כך לא יכול היה לנשוף אויר. בימ"ש קמא דחה גם טענה זו וקבע כי התנהגותו של המערער בזירת האירוע, דהיינו סירובו להתפנות לבה"ח, למרות שני אמבולנסים שהוזמנו לפינוי פצועים, אינה עולה בקנה אחד עם טענתו כי חבלה בחזה גרמה לכך שלא הצליח לנשוף. בימ"ש קמא ציין כי טענת המערער לא נתמכה במסמך רפואי כמו גם הטענה שלמחרת היום פנה מיוזמתו לבה"ח.

בימ"ש קמא קבע, כי עדותו של המערער בבהמ"ש מלמדת כי לא עשה במתכוון מאמץ מספיק להצלחת הנשיפה. תמיכה לכך ניתן למצוא בעדותו של המערער שהעיד כי אם היו מסבירים לו "חד משמעית" שאם לא ינסה בכל כוחותיו לנשוף אויר יחשב כמי שמנסה להכשיל את הבדיקה, היה מנסה "עוד פעם ועוד פעם" (פרוטוקול עמ' 20 שורות 3-5). "הייתי מתעקש ומנסה עוד ועוד עד שהייתי נותן בדיקה משביעת רצון" (פרוטוקול עמ' 22 שורות 5-7).

נדחתה גם טענת המערער שבעת שניסה לתת אויר הרגיש כאילו הוא מאבד את ההכרה. בהמ"ש קבע כי הטענה נטענה לראשונה בבהמ"ש וסירובו של המערער להתפנות לבה"ח, אינו עולה בקנה אחד עם הטענה הנ"ל.

בימ"ש קמא דחה טענת המערער שלא הוסברה לו משמעות הסירוב. כעולה מת/13 ועדותו של עת/5 (רס"ל דניאל ארז), הוסברה למערער משמעות הסירוב והוא חתם שקיבל את ההסבר והסכים למסור את הדגימה המבוקשת לבדיקה (סעיף 8 ת/13).

נדחתה טענת המערער כי בנסיבות אלה, היה מקום לדרוש ממנו לבצע לו בדיקת דם.

בימ"ש קמא דחה את הטענות שנטענו לגבי תקינות מכשיר הנישוף, בהתבססו על המסמכים ת/14 ו-ת/15 ועדותו של מפעיל הנישוף שביצע בדיקות נשיפה עצמאיות בתחילת המשמרת ובסיומה והתוצאה היתה כי לא נמצא אלכוהול בגופו.

מאפייני התנהגות נוספים עליהם עמד בית משפט קמא בהכרעת הדין הם כי על פי עדויות נדף מפיו של המערער ריח חזק של אלכוהול (ת/1, ת/6, ועדויותיהם של ע/ת 3 ו-ע/ת 5) וברכבו של המערער נמצא כוס של משקה אלכוהול עם אשכוליות.

גזר הדין של בית משפט קמא

6. בימ"ש קמא קבע בגזר הדין מתחם ענישה בין 24 חודשים עד 36 חודשים לפסילת רשיון הנהיגה.

באשר לרכיב המאסר, נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ועד למספר חודשי מאסר בפועל.

בימ"ש התייחס בגזה"ד להרשעותיו הקודמות של המערער ודחה בקשת המאשימה להשית על המערער עונש של מאסר בפועל. בקביעת מרכיבי העונש ציין ביהמ"ש כי נשקלו גם הנסיבות האישיות.

הודעת הערעור

3. נימוקי הערעור מבוססים על 3 אדנים.

(1). שגה בימ"ש קמא שהרשיע את המערער בעבירת השכרות מכוח חזקת הסירוב על סמך הקביעה כי הכשלת הבדיקה כמוה כסירוב להיבדק, חרף הסכמתו של המערער לבצע את בדיקת הנשיפה.

(2). בימ"ש קמא שגה בניתוח נסיבות התאונה ואופן התרחשותה לרבות דחיית טענתו של המערער בעניין התקרר בצמיג רכבו למרות היעדר בדיקה נאותה של בוחן התנועה.

(3). בימ"ש קמא החמיר בעונשו של המערער תוך התעלמות מנסיבות התאונה.

עבירת השכרות

נטען בהודעת הערעור כי בנסיבות המקרה, כשמדובר בסירוב על דרך הכשלה, קיים צורך להסביר לנבדק כי אי מתן אויר המספיק למתן תוצאה כמוהו כסירוב להיבדק. בהיעדר הסבר כאמור, היה מקום לקבוע כי לא התקיימו התנאים הקבועים בסעיף 64 ב (ב2) ביחד עם סעיף 64 ד לפקודת התעבורה.

נטען כי שגה בימ"ש קמא בקביעתו שהמערער סירב לתת דגימת נשיפה.

לטענת המערער, אילו הוסבר לו כי נשיפה לא מספקת כמוה כסירוב, היה מתאמץ יותר כדי לתת דגימה שתביא למדידה תקינה.

עוד נטען, כי שגה בימ"ש קמא משקבע כי בנסיבות המקרה צדק השוטר שלא נענה לבקשת המערער לבצע בדיקת דם.

ועוד בעניין השכרות, נטען כי בדיקת המאפיינים נעשתה ע"י שוטר לא מיומן וטעה בימ"ש קמא שלא פסל את הראייה הנוגעת להוכחת תקינות מכשיר הינשוף וקיבל את התעודה כרשומה מוסדית.

העבירות של סטיה מנתיב הנסיעה, נהיגה רשלנית וגרימת חבלה וגרימת נזק

נטען כי משלא נבדקה טענת המערער לגבי תקר בגלגל, יש לקבוע שמדובר במחדל היורד לשורשו של עניין, המקום ספק סביר לגבי אופן התרחשות התאונה ומשכך יש לזכות את המערער.

הערעור על העונש

נטען כי בנסיבות המקרה היה מקום להקל עם המערער נוכח נסיבותיו האישיות, ולהורות על פסילה לתקופה שמתחת לתקופת המינימום.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובפסק דינו של בית משפט קמא והאזנתי בקשב רב לטענות שנשמעו במהלך הדיון שנערך בפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דינו של הערער על הכרעת הדין וגזר הדין להידחות.

8. מן הראוי לציין, כבר בפתח הדברים, כי ככל שטענותיו של המערער מכוונות כלפי קביעות מהימנות וממצאים עובדתיים, אשר נעשו על ידי הערכאה הדיונית, יש להפנות להלכה המושרשת לפיה ערכאת הערער לא תתערב בנקל בממצאים מעין אלו. זאת, נוכח העדיפות המובהקת הנתונה לערכאה הדיונית, אשר מתרשמת באופן בלתי אמצעי מהעדים המופיעים בפניה, בעוד שמסקנותיה של ערכאת הערער מתבססות, ככלל, על החומר הכתוב המונח לפניה (ע"פ 4428/13 **שטרית נ' מדינת ישראל** מיום 30.4.2014, פורסם בנבו וע"פ 5853/12, **פלוני נ' מדינת ישראל** מיום 14.1.2013, פורסם בנבו).

בענייננו, אינני סבורה כי מתקיים במקרה דנן אחד מן החריגים לכלל אי התערבות לפיכך לא מצאתי כל בסיס להתערב בממצאי המהימנות ובקביעות העובדה של בית משפט קמא. (ע"פ 502/10, **מחאמיד נ' מדינת ישראל**, מיום 22.10.2012 והפסיקה המצוטטת שם לגבי החריגים).

9. האחריות לתאונה

הדיון בבית משפט קמא נסב סביב טענתו של המערער, כי תקר בצמיג הימני של מכוניתו, עובר לתאונה, הוא שגרם לתאונה. בית משפט קמא התייחס בפירוט רב לעדויות שבאו בפניו והעדיף את עדותו המקצועית של בוחן התנועה, על פני גרסתו של המערער.

העדפת עדותו של הבוחן לא התבססה על התרשמות גרידא. קביעותיו של ביהמ"ש התבססו על מקצועיותו של הבוחן וניסיונו הרב (15 שנים בוחן תנועה), כנגד טענה בעלמא של המערער שהופרכה ע"י הבוחן, שנשללה באופן מוחלט על ידי הבוחן, לא נטענה בהזדמנות הראשונה ובחקירתו הנגדית בבית המשפט, חזר למעשה מטענה זו והודה כי "הרכב שלפני בלם בפתאומיות וזה מה שגרם לתאונה" (עמ' 23 ש' 1).

בוחן התנועה שלל, חד משמעית, את הטענה כי התאונה נגרמה כתוצאה מתקר בצמיג. על פי הסימנים והממצאים שמצא בזירת האירוע וסימני הפגיעה ברכבים המעורבים, תיאר הבוחן את אופן קרות התאונה וציין כי התקר בצמיג ארע מהתנגשות של הרכב במעקה הבטון. שתי הקביעות החשובות בעדותו הן העדרם של סימנים בזירת התאונה המצביעים על כך שהתקר בצמיג נגרם לפני התאונה וקביעתו שתקר בצמיג הימני עובר לתאונה היה גורם לרכב לסטות ימינה. הוא העיד כי העובדה שהרכב סטה שמאלה משמיטה את הבסיס מתחת לטענתו של המערער.

הבוחן הסביר כי בנסיבות אלה לא היה מקום לשלוח את הצמיג לבדיקה, ואין מקום להתערבות בקביעה זו.

בערעור, כמו גם בבית משפט קמא, חלק המערער על קביעותיו של בוחן התנועה עליהן מבוססת הקביעה כי המערער גרם בנהיגתו הרשלנית לתאונה. לא מצאתי מקום להתערב בממצאיו של בית משפט קמא. עדותו של הבוחן היא עדות מקצועית ואם המערער באמצעות בא כוחו חולק על מקצועיותו של הבוחן, היה עליו להגיש חוות דעת מקצועית נוגדת. בית המשפט לא יידרש לטענה בעלמא כי אין לסמוך על עדותו של הבוחן.

סיכומי של דבר, לא מצאתי כי נפלה טעות במסקנה של בית משפט קמא שהמערער גרם בנהיגתו הרשלנית לתאונה.

10. עבירת השיכרות

סעיף 64ב(א1) לפקודת התעבורה, קובע את סמכותו של שוטר "לדרוש מנהג רכב או מממונה על רכב, לתת לו דגימה של אויר נשוף, לשם בדיקה אם מצוי בגופו אלכוהול ובאיזה ריכוז..."

סעיף 64ד. לפקודת התעבורה קובע כי אם סירב הנהג לתת דגימה לפי דרישת שוטר, יראו אותו כמי שעבר עבירה של נהיגה בשיכרות. דהיינו, סירובו של הנהג מקים נגדו חזקה שנהג בשיכרות.

בעניינינו, מפעיל הנישוף הסביר למערער מטרת נטילת הדגימה ומשמעות הסירוב להיבדק כדרישת סעיף 64ב(ב2) לפקודה והמערער חתם כי הוא מסכים לבדיקה - לפיכך לא ברורה לי הטענה שלא הוסברה למערער משמעות הסירוב להיבדק.

חרף ההסכמה של המערער, הוכח בבית המשפט כי בפועל המערער לא ביצע את הבדיקה כפי שנדרש ממנו, ולא נתן מספיק אויר לצורך ביצוע המדידה (עמ' 10 ש' 29 - 28). בית משפט קמא דחה את טענת המערער ש"לא הצליח" לתת מספיק אויר כדי לבצע את הבדיקה, וקיבל את ההסבר של מפעיל הנישוף ש"לא הצליח" הכוונה שלא נשף מספיק אויר.

בית משפט קמא קבע כי בהתנהגותו, כפי שפורטה בהכרעת הדין, המערער הכשיל בפועל את הבדיקה ודחה את טענותיו (המעין) רפואיות באמצעותן ניסה לתרץ מדוע לא הצליח לתת מספיק אויר נשוף. בדין נדחו טענותיו של המערער שהוא סובל מאסטמה ובגלל כאב בחזה (כתוצאה מהתאונה) והרגשה של איבוד הכרה התקשה לנשוף.

אף לא אחת מהטענות נתמכו במסמך רפואי או בראיה אחרת. הן נטענו בעלמא ועדותו נדחתה כלא אמינה ואין מקום להתערב בקביעה זו. העובדה שהמערער לא נושא עמו משאף וסירובו להתפנות לבית חולים, למרות שני אמבולנסים שביקשו לפנותו, היא הנותנת כי אין ממש בטענותיו, כפי שקבע בית משפט קמא. הכשלת הבדיקה על ידי המערער כמוה כסירוב, ואין בידי לקבל את הטענה שהיה על השוטר להסביר לו פעם נוספת "חד משמעית" שאם לא ינסה לנשוף בכל כוחותיו יחשב כמי שמנסה להכשיל את הבדיקה.

חיזוק לשיכרות של המערער מצא בית משפט קמא בעדויות של שני השוטרים והנהג המעורב שהעידו שמפיו של המערער נדף ריח חזק של אלכוהול ובמכונית נמצאו משקה אלכוהולי עם אשכוליות.

באשר לטענה שהיה על מפעיל הינשוף לבקש מהמערער לבצע בדיקת דם, יש להפנות לרע"פ 4388/12, **אשר וקנין נ' מדינת ישראל** (מיום 5.6.2012) שם נקבע כי שוטר אינו חייב להציע בדיקת דם לאחר הכשלת בדיקת נשיפה. עוד נאמר, כי רצונו של הנבדק שתיערך לו בדיקת דם, חרף בדיקת הנשיפה, אינו מעלה ואינו מוריד, ויש לראותו כמי שסירב לבצע את בדיקת הנשיפה (בעניינו, חרף ההלכה כי רצונו של הנבדק אינו רלבנטי נדחתה טענת המערער שהוא ביקש בדיקת דם).

בא כוח המערער הציג בדיון בפני, חוזר תביעות 7/08 שעניינו "חידוד ההנחייה לפיה כשל במתן כמות אויר מספקת לדגימת נשיפה אינו מבסס כלשעצמו סירוב למתן דגימת נשיפה" וביקש להסיק מכך כי על פי נהלי המשטרה, כשל במתן כמות אויר מספקת לדגימת אויר נשוף כשלעצמו אינו מבסס סירוב למתן הדגימה. כעולה מהנהל הנ"ל, על מנת לבסס סירוב אין די בעובדה שהנבדק לא הצליח לתת כמות אויר מספקת, אלא שיש להוכיח בראיות נסיבתיות, מדוע ועל סמך מה התרשם השוטר שמדובר בסירוב, בנבדל מכשל גרידא.

נוהל זה אינו רלבנטי לעניינו, שכן במקרה הנדון בית משפט קמא לא קבע שהיה כשל במתן אויר נשוף, אלא שהמערער לא נשף די אויר, באופן מודע וקבע כי שסירב לבדיקה.

לאמור לעיל, יש להוסיף כי על פי העדויות, כפי שפורטו בהכרעת הדין, נדף מפיו של המערער ריח חריף של אלכוהול ובנוסף נמצאה במכונית כוס של משקה אלכוהולי ומיץ אשכוליות.

ראוי לחזור על דברים שנאמרו בע"פ 9186/08 (ירושלים), **מדינת ישראל נ' בוטה**, שם נקבע:

"סירוב אינו חייב להיות מפורש במילים דווקא. התנהגות מתחמקת יכולה להיות סירוב על פי הסעיף, זאת אפילו אם הנהג אינו אומר בשום שלב כי הוא מתנגד לבדיקה ואפילו במקרים בהם אומר הוא כי מסכים הוא להיבדק אך בפועל מתחמק ומכשיל כל אפשרות לבדיקה."

באשר לטענה כנגד תקינותו של מכשיר הינשוף - בתשובה לכתב האישום לא כפר המערער בתקינותו של מכשיר הינשוף. המסמכים הרלבנטיים הוגשו בהסכמה מבלי שב"כ המערער טען כנגדם טענה כלשהי. זאת ועוד, עת/4, מפעיל הינשוף (כשהגיש את המסמכים) לא נשאל אף לא שאלה אחת לגבי תקינות המכשיר.

בית משפט קמא התייחס בהכרעת הדין לטענה זו (עמ' 37 להכרעת הדין) ולא מצאתי כי נפלה טעות בהחלטת בית משפט קמא.

11. הערעור על גזר הדין

הנאשם יליד 1968. מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1986.

עמוד 8

כעולה מתדפיס המרשם הפלילי, למערער הרשעות קודמות רבות ומגוונות מאז היותו נער. האחרונה משנת 2001 (עבירה של שימוש בסמים) לגבי עבירה שבוצעה ב-1999.

עברו התעבורתי של המערער מכביד. לחובתו למעלה מ-60 הרשעות קודמות בעבירות שונות (אי ציות לתמרורים, שימוש בטלפון בעת נהיגה, נהיגה לאחר שתוקף רישיון הנהיגה פקע, נהיגה על המדרכה, נהיגה שלא בכיוון החץ, נהיגה במהירות מופרזת ועוד).

המחוקק קבע לצידה של עבירת השיכרות תקופת פסילה מינימלית של שנתיים.

בית משפט קמא קבע את מתחם העונש ההולם בין 24 ל - 36 חודשי פסילה ומאסר הנע בין מאסר על תנאי ועד מאסר בפועל למספר חודשים.

בטיעוניו לעונש, טען ב"כ המערער כי לא מדובר בתיק סירוב קלאסי, כי המערער ניסה לנשוף ולא הצליח. חלק מטיעוניו של ב"כ המערער, היו השגות על הכרעת הדין שמקומן בשלב הערעור על הכרעת הדין.

בנוסף, פורטו נסיבותיו של המערער, נשוי + 2 ילדים, אשתו חולה והוא עובד כנהג ורישיון הנהיגה משמש אותו לפרנסתו.

בית משפט קמא נתן דעתו בגזר הדין למכלול הנסיבות, לרבות נסיבות התאונה, עברו הפלילי הישן ועברו התעבורתי וכן נסיבותיו האישיות. עתירת התביעה למאסר בפועל איננה משוללת יסוד. עבירת השכרות כלשעצמה מצדיקה בנסיבות מסוימות עונש של מאסר בפועל. בענייננו, המערער נהג כשהוא שיכור וגרם לתאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש.

בשים לב לחומרתן של העבירות וכאשר אין לשלול את האפשרות שהתאונה התרחשה עקב שכרותו של המערער, העונש שנגזר על המערער הינו מאוזן, מתחשב באינטרס הציבורי מחד גיסא ומאידך גיסא לא מתעלם מנסיבותיו האישיות של המערער.

נהיגה במצב שיכרות היא מן החמורות שבעבירות בפקודת התעבורה וראוי שהענישה תיתן ביטוי לחומרת העבירה. ענישה מקלה, תתפרש על ידי החברה כגישה סלחנית.

מי שמחליט להשתכר לנהוג מכניס את עצמו ומשתמשי הכביש לסכנה של פגיעה ברכוש ובגוף שהתממשותה קרובה לוודאי כפי שקרה במקרה הנדון.

נהיגה בשכרות מאופיינת בזילזול ובאדישות לחיי אדם ויש לשלוח מסר לנהגים הנוהגים בשכרות אין לנהוג כלפיהם בגישה סלחנית. מי שנוהג במצב של שכרות הופך את כלי הרכב לכלי נשק קטלני ויש לנהוג כלפיו בחומרה.

אין ספק כי שפסילת רישיון הנהיגה של המערער לתקופה של 32 חודשים תקשה עליו, אבל זוהי תוצאה ראויה לאופן נהיגתו של המערער. העונש ראוי ולא מצאתי להתערב בגזר הדין.

סיכומי של דבר, הערעור נדחה על שני חלקיו.

ניתן היום, י"א אייר תשע"ו, 19 מאי 2016, במעמד המערער, ובא-כוחו, וב"כ המאשימה .